

Miért forognak az óra mutatói az óramutató járásával megegyező irányban

A kék férfi ül a kávéházban, kavargatja a kamillateáját a teáskanállal. Odamegy hozzá egy bánatos külsejű, vérvörös férfi.

-- Beszélnem kell magával. Leülhetek?

-- Üljön.

-- Nem is tudom, hol kezdjem.

-- Az elején.

-- Múlt hónapban elcsábítottam a feleségét.

-- Az én feleségemet?

-- Igen.

A kék férfi négy másodperc múltán válaszol.

-- Miért meséli ezt most el nekem?

-- Mert attól a naptól fogva se éjjelem, se nappalom.

-- Miért? Annyira szereti, hogy együtt szeretne élni vele? Nem szereti magát, és ettől ilyen bánatos?

-- Nem.

-- Akkor talán a lelkiismeret-furdalás?

-- Nem. Az a helyzet, hogy nem hagy élni. Éjjel-nappal telefonál. És ha nem veszem föl, feljön hozzám. És ha nem vagyok otthon, mindenütt keres. Bejön utánam a munkahelyemre, azt mondja, nem tud élni nélkülem.

-- És?

-- Oda a nyugalmam. Mióta ismerem, egyetlen napra sem tudtam megszabadulni tőle. Maga nem vett észre semmit?

-- Mikor ismerte meg?

-- Másfél hónapja. Maga Rómában volt.

Másfél hónappal ezelőtt a kék férfi tényleg Rómában volt.

-- Maga honnan tudja, hogy én Rómában voltam?

-- Nem hiszi? A felesége mondta, amikor megismerkedtünk. Az informatikai tanfolyamon találkoztunk.

Kihasnálván, hogy a kék férfi Rómába ment, a feleség tényleg beiratkozott egy informatikai tanfolyamra.

-- Jó, és mit akar?

-- Hogy segítsen megszabadulnom tőle. Nem arról van szó, hogy a felesége nem tetszik nekem. Rendkívüli asszony, intelligens, érzéki. Mit is mondhatnék magának? Csak hát

-- Szeret uralkodni.

-- Ugye? vágja rá a vérvörös férfi, boldog, hogy a kék férfi érti, mire gondol.

-- Szeretné lerázni.

-- Őszintén megmondom, igen.

-- Egy pillanatra se hagyja békén, ugye? Ha észreveszi, hogy egyedül van, dohányzik, hűsöl, napilapot olvas, tanul, nézi a kedvenc tévéműsorát, azonnal ráveti magát, és elkezd hízelegni.

-- Különben ha nem lesed folyton minden óhaját, azt hiszi, hogy zavar, és olyan lesz, amilyen lenni szokott. Ezért aztán, bár tudom, hogy egyáltalán nincs jogom hozzá, de szeretnék kérni magától egy szívességet: beszéljen vele, fenyegetse meg, rendezzen féltékenységi jelenetet.

Bármit. Akármit, csak többé ne kelljen találkoznom vele.

-- Tényleg meg akar szabadulni tőle?

-- Igen, kérem.

-- Mi sem könnyebb ennél. Tegyen úgy, ahogy én. Ne meneküljön, ne bujkáljon előle, legyen vele kedves, gyengéd, odaadó. Legyen vele figyelmesebb, mint ő magával. Hívja föl, mondja

neki, hogy úgy szereti, ahogy még soha senkit azelőtt. Ígérje meg neki, hogy örök életére mellette marad. Házasodjanak össze.

Hit

-- Lehet, hogy nem is szeretsz.

-- De szeretlek.

-- Honnan tudod?

-- Nem tudom. Érzem. Sejttem.

-- Hogyan lehetsz biztos benne, hogy azt érzed, hogy szeretsz, és nem valami mást?

-- Szeretlek, mert más vagy, mint az összes többi nő, akit életemben valaha is ismertem. Úgy szeretlek, ahogy még soha senkit nem szerettem, és ezután sem fogok. A tulajdon édesanyámnál is jobban szeretlek. Az életemet adnám érted, kész lennék elevenen megnyúztatni magam, engedném, hogy üveggolyónak használják a szememet, és gurigázzanak vele. Hogy sósavtengerbe vessenek. Szeretlek. Szeretem minden porcikádat. Már az is boldoggá tesz, ha csak a szemedbe nézhetek. Kicsiben önmagamot látom viszont a gyermekeidben.

Az asszony nyugtalanul ingatja a fejét.

-- Komolyan mondd? Ó, Raul, ha tudnád, hogy tényleg szeretsz, hogy el is hihetem neked, hogy nem csapod be önmagad, következképp engem is Komolyan szeretsz?

-- Igen. Úgy szeretlek, ahogy még soha senki nem tudott szeretni. Még akkor is szeretnék, ha eldobnál magadtól, ha látni se akarnál többé. Némán, titokban szeretnék. A munkahelyed előtt várnék rád, amíg kijössz, hogy akár távolról is, de láthassalak. Hogyan kételkedhetsz benne, hogy szeretlek?

-- Szerinted talán nem kéne? Milyen valós bizonyítékok van rá, hogy tényleg szeretsz?

Mondod, hogy szeretsz, persze. De ezek csak szavak, a szavak pedig olyan önkényesek. Én tudom, hogy nagyon szeretlek téged. De honnan lennék biztos benne, hogy te is szeretsz engem?

-- Nézz a szemembe. Nem tudod kiolvasni belőle, hogy igazán szeretlek? Nézz a szemembe.

Azt hiszed, hogy képes volnék becsapni téged? Elszomorítás.

-- Elszomorítalak? Nem túlságosan szerethetsz, ha ilyen apróságtól képes vagy elszomorodni. És még te kérde, hogyan kételkedhetek a szerelmedben?

A férfi a nő szemébe néz, és megfogja a kezét.

-- Szeretlek! Hallod? Sze-ret-lek.

-- Ó! Szeretlek , szeretlek! Könnyű azt mondani, hogy szeretlek !

-- Hát mit szeretnél, mit tegyek? Talán vállaljam érted a halált, úgy bizonyítsam be?

-- Ne légy ilyen melodramatikus! Egyáltalán nem tetszik nekem ez a hangnem. Mindjárt elveszted a türelmedet. Ha igazán szeretnél, nem jönnél ki ilyen hamar a sodrodból.

-- Egyáltalán nem jöttem ki a sodrodból. Csupáncsak azt kérdezem: mivel tudnám bebizonyítani neked, hogy szeretlek?

-- Hát én mondjam meg? Annak belülről kell jönnie. Nem olyan egyszerű minden, amilyennek látszik. Elhallgat. Rault fürkészi, aztán lemondóan sóhajt. Lehet, hogy hinnem kéne neked.

-- Hát persze, hogy hinned kell!

-- De miért? Mi a biztosíték rá, hogy nem csapsz be, hogy te magad is csak úgy hiszed, hogy szeretsz, és ezért mondd, pedig igazából anélkül hogy tudnád, nem is szeretsz igazán?

Nagyon könnyen előfordulhat, hogy tévedsz. Nem hiszem, hogy a rosszindulat beszél belőled. Azt hiszem, azért mondd, hogy szeretsz, mert el is hiszed. De mi van, ha tévedsz? Hogyha

amit irántam érzel, az nem is szerelem, hanem szeretet, vagy valami hasonló? Honnan tudod, hogy tényleg szerelem?

-- Megbolondítasz!

-- Ne haragudj!

-- Én csak azt tudom, hogy szeretlek, te meg kétségbe ejtesz. Elegem van a kérdéseidből.

-- Lehet, hogy nem is szeretsz.